

Arrest

nr. 228 497 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel

57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geviséerd wordt in een bloedvete. Hij wijst op verschillende vaststellingen en concludeert op grond hiervan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Albanië opgesloten leefde en er bloedwraak vreest.

Mocht er, zo vervolgt de bestreden beslissing, enig geloof kunnen worden gehecht aan verzoekers vrees voor bloedwraak in Albanië, quod non zo luidt het, dan nog dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen, of bij terugkeer geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst er in dit verband o.a. op dat hoewel verzoekers vader gedurende 25 jaar politieagent was, de familie zich in het kader van de bloedvete nooit tot de politie gericht heeft om bescherming te vragen. Voorts verwijst de commissaris-generaal naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en is hij op grond hiervan de mening toegedaan dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in

Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld en geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. In weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen werd er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zijn kwetsbaarheid, namelijk zijn minderjarigheid.

Zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en een lezing van de bestreden beslissing het volgende: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd S.(...) S.(...) en van uw advocaat, meester Abdul loco meester De Schutter, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet."

3.3.3. Betreffende verzoekers kritiek in het verzoekschrift met betrekking tot de toepassing van artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet en diens stelling dat hij onvoldoende de tijd heeft gekregen om de notities van zijn persoonlijk onderhoud na te lezen en hier middels opmerkingen aan het Commissariaat-generaal op te reageren en zijn verklaringen alzo recht te zetten, merkt de Raad op dat de vaststelling dat de commissaris-generaal nog binnen de termijn die hij verzoeker gaf om opmerkingen aangaande de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te formuleren al tot het nemen van de bestreden beslissing overging van weinig zorgvuldig handelen en geen goede administratie getuigt.

Niettemin dient vastgesteld dat op 26 juni 2018 aan verzoekende partij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt, enkele weken voor het indienen van onderhavig beroep, en dat verzoekende partij middels huidig verzoekschrift in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad, waarbij het recht van verdediging en recht van tegensprekelijk debat worden gegarandeerd, de mogelijkheid heeft om dienaangaande argumenten te formuleren. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aangeeft welke van de in de notities opgenomen verklaringen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet of anders zou hebben geformuleerd en die hier aldus niet correct in zouden zijn

opgenomen. Hij oppert niet en toont allerm minst aan dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zou zijn van hetgeen hij toen heeft verklaard.

3.3.4. Verzoeker erkent daarentegen in zijn verzoekschrift, waarbij hij de mogelijkheid heeft om te reageren op hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft verklaard en alzo eventueel bepaalde elementen recht te zetten, dat "hij tegenstrijdig is geweest (...)". Tevens bevestigt hij "niet goed op de hoogte te zijn van de precieze feiten die zijn vlucht veroorzaakt hebben".

Verzoekers verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, net zoals de door hem neergelegde documenten op verschillende punten niet met zijn verklaringen stroken.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond het volgende aan:

"Uw verklaringen omtrent de recente gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw opsluiting en die van uw vader zijn voorts inconsistent en tegenstrijdig. U verklaarde aanvankelijk dat u opgesloten leefde vanaf uw veertiende (CGVS, p. 6). Uw paspoort werd aangevraagd en afgegeven in 2014, toen u pas dertien jaar oud was. Toen u naar de reden gevraagd werd waarom het op dat moment voor u werd aangevraagd, antwoordde u dat dit was omwille van de problemen en dat u toen reeds opgesloten leefde (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat uw vader vier of vijf jaar geleden ontslag had genomen van zijn werk als politieagent omwille van de problemen die jullie hadden (CGVS, p. 4-5). U verklaarde nadien dat jullie binnen zijn gebleven vanaf het moment dat uw vader aangereden was. U situeerde deze aanrijding aanvankelijk in december 2013 (CGVS, p. 12-13). U verklaarde ook dat de vader van A(...) H(...) op zijn sterfbed had verklaard dat er wraak genomen moest worden voor de dood van zijn zoon in 1959 en dat jullie familie daardoor schrik begon te krijgen. U was echter tegenstrijdig over wanneer dit was gebeurd. U verklaarde dat uw vader vermoedde dat de familie H(...) achter de aanrijding zat omdat hij had gehoord dat de vader van H(...) de wens om wraak te nemen had uitgesproken op zijn sterfbed. U situeerde echter aanvankelijk de dood van vader H(...) zes maanden na het ongeval (CGVS, p. 13). Later verklaarde u dat, toen uw vader werd aangereden, hij reeds gestopt was met werken omdat hij had gehoord dat de laatste woorden van H(...) waren om wraak te nemen op uw familie (CGVS, p. 15). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, namelijk dat die laatste woorden werden uitgesproken zes maanden na het ongeval, en dat uw vader dus op het moment van het ongeval er niet van op de hoogte kon zijn, verklaarde u dat u het niet meer wist (CGVS, p. 15). U zei plots dat u pas sinds twee jaar binnen bleef en dat de aanrijding van uw vader twee jaar geleden gebeurde. U situeerde de aanrijding plots ook in de zomer van 2016 (CGVS, p. 16). Na de pauze herhaalde u dat u enkel de laatste twee jaar opgesloten had geleefd, hetgeen u op de Dienst Vreemdelingenzaken ook had verklaard (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) en dat de aanrijding van uw vader in 2016 had plaatsgevonden (CGVS, p. 17-18). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring, namelijk dat u in 2014 uw paspoort had aangevraagd omwille van de problemen en dat u toen reeds opgesloten leefde, wijzigde u uw verklaringen hieromtrent en zei u dat uw vader waarschijnlijk had gepland om eerder te vertrekken en dat u in 2014, toen u uw paspoort aanvraagde, nog niet opgesloten leefde (CGVS, p. 22). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u uw verklaringen aangaande de aanleiding, de periode en de duur van uw opsluiting voortdurend wijzigde en dat deze incoherent zijn. In dit kader dient verder nog opgemerkt te worden dat uw vader in zijn brief die hij na uw persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal overmaakte verklaarde dat u zelf 'enkele maanden' opgesloten leefde. Zelf verklaarde u echter, zoals aangehaald, dat het twee jaar was (CGVS, p. 17). Na het persoonlijk onderhoud maakte u een document van het parket over aangaande een aanrijding van uw vader. Hierin staat vermeld dat deze aanrijding gebeurde op 25 november 2014, drie en een half jaar geleden, hetgeen niet overeenstemt met uw verschillende verklaringen. Het is overigens hoogst opmerkelijk dat hierin ook de naam staat van de chauffeur die uw vader heeft aangereden, namelijk X(...) Z(...). Dit stemt dan ook niet overeen met uw verklaring dat de daders van de aanrijding van uw vader niet geïdentificeerd werden en dat het vermoedelijk leden van de familie H(...) waren. De attesten van de verzoeningsorganisatie Benda en van Gjin Marku zijn overigens allen gedateerd voor het ongeval dat uw vader had, hetgeen toch opmerkelijk is aangezien u deze aanrijding expliciet aanduidde als de reden voor jullie opsluiting en u verklaarde dat er voor het ongeval geen enkel concreet teken kwam van de familie H(...) dat erop wees dat zij bloedwraak wilden nemen (CGVS, p. 13).

U verklaarde verder dat uw vader ontslag heeft genomen op zijn werk bij de politie omwille van het feit dat vader H(...) op zijn sterfbed verklaard had dat er bloedwraak genomen moest worden (CGVS, p. 15). Hoewel u tegenstrijdig was over of dit na of voor het ongeval van uw vader plaatsvond, situeerde u het wel telkens in dezelfde periode als het ongeval (CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw vader vier of vijf jaar geleden gestopt was met werken (CGVS, p. 15). Uit het document dat u na het persoonlijk

onderhoud overmaakte betreffende het ontslag van uw vader blijkt echter dat hij ontslag indiende op 21 april 2009, aldus vijf jaar voor het ongeval en negen jaar geleden. De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader ontslag diende te nemen omwille van een dreiging van bloedwraak (CGVS, p. 5, 15) wordt hierdoor dan ook ondermijnd.

Aan uw verklaring dat uw familie van naam veranderd is omwille van de vrees voor bloedwraak kan ten slotte ook geen geloof gehecht worden. Vooreerst kon u niet bij benadering zeggen hoe oud u was toen uw naam gewijzigd is. Bovendien legde u een beslissing van het parket neer betreffende de moord op A.(...) H.(...) daterend van 23 november 1959 waarin naar uw grootvader wordt verwezen met de naam 'H.(...) A.(...), jullie huidige naam. Dat jullie vroeger de naam 'L.(...) droegen (CGVS, p. 19), heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt." (eigen onderlijning)

Verzoekers huidige argumentatie in het verzoekschrift dat de voorbije jaren voor hem zeer bewogen zijn geweest en dat hij maandenlang of misschien zelfs langer dan een jaar opgesloten heeft geleefd en in die periode alle notie van tijd heeft verloren, biedt, net als zijn betoog omtrent de zware depressieve toestand van zijn moeder die op de sfeer binnen het gezin thuis alsook op verzoek persoonlijk zou hebben gedrukt en een zware indruk heeft nagelaten, geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat verzoeker tijdens (een en) het(zelfde) persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal opeenvolgend verschillende incoherente en dermate tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent verschillende kernelementen in zijn relaas, zoals bijvoorbeeld omtrent de aanrijding van zijn vader die hij eerst in december 2013 en vervolgens dan weer jaren later in de zomer van 2016 situeerde.

Het verklaart of verschoont geenszins waarom verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, in het bijzonder wanneer hij geconfronteerd werd met de incoherenties in zijn verklaringen, meermaals en voortdurend zijn verklaringen drastisch wijzigde/aanpaste omtrent de aanleiding, de periode en de duur van zijn beweerde opsluiting -waarvan hij de aanvang in eerste instantie in december 2013, vervolgens het jaar nadien in 2014 en tot slot in 2016 situeerde-, alle fundamentele elementen met betrekking tot de kern van zijn relaas. Van verzoeker kon en mocht, ongeacht de door hem ingeroepen traumatische ervaringen de afgelopen jaren, redelijkerwijze worden verwacht coherente, correcte en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent dergelijke kernelementen in zijn relaas.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekers argumentatie wijzigt bovendien niets aan de frappante vaststelling dat enkele van de door hem neergelegde documenten, zoals de brief van zijn vader (waarin over verzoekers opsluiting van enkele maanden wordt gesproken), het document van het parket omtrent de aanrijding van zijn vader op 25 november 2014 en voorts o.a. het stuk aangaande het ontslag van zijn vader op 21 april 2009, op drastische wijze afwijken van en geheel indruisen tegen verzoekers verklaringen hieromtrent.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante contradicties, ongerijmdheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.3.5. Dat het, zoals verzoeker thans herhaalt, in de periode rond 2014 een laatste wens was van de vader van A.H. om diens in 1959 door verzoekers grootvader vermoorde zoon A.H. te wreken, neemt niet weg dat blijkens verzoekers verklaringen zijn grootvader en hun familie meer dan 50 jaar geen enkel probleem met de familie H. hebben gekend en decennialang geen gebeurtenis of enige aanwijzing hebben ervaren waaruit zou blijken dat die familie bloedwraak zou willen nemen –verzoeker verklaarde dat voor zover hij wist zijn grootvader nooit opgesloten heeft geleefd-, waardoor het, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkte, erg opmerkelijk en weinig overtuigend, aannemelijk of geloofwaardig is dat zij dit plots sedert enkele jaren wel van plan zouden zijn. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande bovendien terecht gesteld dat verzoekers verklaring dat bloedwraak

nemen ten tijde van het communistisch regime onmogelijk was, hier niets aan afdoet aangezien Albanië reeds sedert 1991 oftewel inmiddels al 28 jaar lang geen communistisch regime meer is.

3.3.6. De Raad acht het overigens weinig logisch of aannemelijk dat, gelet op de eventuele risico's voor verzoeker en teneinde hem hiervoor afdoende in te lichten en te behoeden, verzoekers familie verzoeker slechts beperkte basisinformatie zou hebben meegegeven over de oorsprong van het bloedwraakprobleem en de bedreigingen die zijn vader ontving. Het wijzigt bovendien niets aan en biedt geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker omtrent verschillende kernelementen van zijn verklaarde problemen waarvan hij wel iets wist veelvuldige en talrijke incoherente verklaringen aflegde. In het licht van die huidige verklaringen dat zijn familie hem met het oog hem te beschermen slechts beperkte informatie wou geven, is het overigens opmerkelijk dat verzoekers vader in het bijgebrachte schrijven nu wel meer en diepgaandere inhoudelijke informatie verstrekt omtrent de gepleegde moord, de familie H. en de beweerde bloedwraakdreiging. Overigens ontbeert het dit schrijven, zoals ook de commissaris-generaal terecht stelde, hoe dan ook aan objectieve bewijswaarde.

3.3.7. De verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing samen genomen, welke niet in een ander daglicht worden geplaatst, zetten, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling.

3.3.8. De commissaris-generaal stelt bovendien op goede grond vast dat zelfs al zou geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor bloedwraak in Albanië, quod non, hoe dan ook uit niets blijkt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen bij terugkeer zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij en/of zijn familie de beweerde problematiek in het kader van de bloedwraak nooit bij de Albanese politie hebben aangekaart, laat staan op officiële wijze hebben aangeklaagd. De huidige stelling in het verzoekschrift dat effectieve bescherming voor 2015 in de praktijk dode letter bleef, berust aldus niet op enige eigen concrete ervaring, laat staan meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Dat de Albanese autoriteiten verzoeker en/of diens familie met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus allerminst aangetoond.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3.9. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat zij nog zeer jong was toen de feiten waardoor de bloedwraak is ontstaan gebeurden. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer geïsoleerd is en dat zij het gevoel voor tijd verloren is gelet op de specifieke omstandigheden waarin zij terecht gekomen is. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij in Albanië voor bloedwraak ook geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten aangezien de politie corrupt is. Verzoekende partij bevestigt dat zij net 18 jaar is geworden en geen voogd meer heeft. Zij heeft wel nog contact met haar familie in Albanië.

4.2. Met haar argumentatie dat zij nog zeer jong was toen de feiten waardoor de bloedwraak is ontstaan gebeurden –gelet op verzoekende partij haar eerdere verklaringen is de aanleiding van die beweerde bloedwraak een moord die haar grootvader op een zekere A.H. pleegde in het jaar 1959, toen er van verzoekende partij, geboren begin juni 2001 en pas net meerderjarig geworden, dus nog lang geen sprake was-, dat zij zeer geïsoleerd is en dat zij het gevoel voor tijd verloren is gelet op de specifieke omstandigheden waarin zij terecht gekomen is, weerlegt of ontkracht verzoekende partij geenszins volgende grond in de beschikking waarbij wordt vastgesteld dat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas op zeer losse schroeven staat:

“3.3.4. Verzoeker erkent daarentegen in zijn verzoekschrift, waarbij hij de mogelijkheid heeft om te reageren op hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft verklaard en alzo eventueel bepaalde elementen recht te zetten, dat “hij tegenstrijdig is geweest (...)”. Tevens bevestigt hij “niet goed op de hoogte te zijn van de precieze feiten die zijn vlucht veroorzaakt hebben”.

Verzoekers verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, net zoals de door hem neergelegde documenten op verschillende punten niet met zijn verklaringen stroken.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond het volgende aan:

“Uw verklaringen omtrent de recente gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw opsluiting en die van uw vader zijn voorts inconsistent en tegenstrijdig. U verklaarde aanvankelijk dat u opgesloten leefde vanaf uw veertiende (CGVS, p. 6). Uw paspoort werd aangevraagd en afgegeven in 2014, toen u pas dertien jaar oud was. Toen u naar de reden gevraagd werd waarom het op dat moment voor u werd aangevraagd, antwoordde u dat dit was omwille van de problemen en dat u toen reeds opgesloten leefde (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat uw vader vier of vijf jaar geleden ontslag had genomen van zijn werk als politieagent omwille van de problemen die jullie hadden (CGVS, p. 4-5). U verklaarde nadien dat jullie binnen zijn gebleven vanaf het moment dat uw vader aangereden was. U situeerde deze aanrijding aanvankelijk in december 2013 (CGVS, p. 12-13). U verklaarde ook dat de vader van A.(...) H.(...) op zijn sterfbed had verklaard dat er wraak genomen moest worden voor de dood van zijn zoon in 1959 en dat jullie familie daardoor schrik begon te krijgen. U was echter tegenstrijdig over wanneer dit was gebeurd. U verklaarde dat uw vader vermoedde dat de familie H.(...) achter de aanrijding zat omdat hij had gehoord dat de vader van H.(...) de wens om wraak te nemen had uitgesproken op zijn sterfbed. U situeerde echter aanvankelijk de dood van vader H.(...) zes maanden na het ongeval (CGVS, p. 13). Later verklaarde u dat, toen uw vader werd aangereden, hij reeds gestopt was met werken omdat hij had gehoord dat de laatste woorden van H.(...) waren om wraak te nemen op

uw familie (CGVS, p. 15). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, namelijk dat die laatste woorden werden uitgesproken zes maanden na het ongeval, en dat uw vader dus op het moment van het ongeval er niet van op de hoogte kon zijn, verklaarde u dat u het niet meer wist (CGVS, p. 15). U zei plots dat u pas sinds twee jaar binnen bleef en dat de aanrijding van uw vader twee jaar geleden gebeurde. U situeerde de aanrijding plots ook in de zomer van 2016 (CGVS, p. 16). Na de pauze herhaalde u dat u enkel de laatste twee jaar opgesloten had geleefd, hetgeen u op de Dienst Vreemdelingenzaken ook had verklaard (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) en dat de aanrijding van uw vader in 2016 had plaatsgevonden (CGVS, p. 17-18). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring, namelijk dat u in 2014 uw paspoort had aangevraagd omwille van de problemen en dat u toen reeds opgesloten leefde, wijzigde u uw verklaringen hieromtrent en zei u dat uw vader waarschijnlijk had gepland om eerder te vertrekken en dat u in 2014, toen u uw paspoort aanvraag, nog niet opgesloten leefde (CGVS, p. 22). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u uw verklaringen aangaande de aanleiding, de periode en de duur van uw opsluiting voortdurend wijzigde en dat deze incoherent zijn. In dit kader dient verder nog opgemerkt te worden dat uw vader in zijn brief die hij na uw persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal overmaakte verklaarde dat u zelf 'enkele maanden' opgesloten leefde. Zelf verklaarde u echter, zoals aangehaald, dat het twee jaar was (CGVS, p. 17). Na het persoonlijk onderhoud maakte u een document van het parket over aangaande een aanrijding van uw vader. Hierin staat vermeld dat deze aanrijding gebeurde op 25 november 2014, drie en een half jaar geleden, hetgeen niet overeenstemt met uw verschillende verklaringen. Het is overigens hoogst opmerkelijk dat hierin ook de naam staat van de chauffeur die uw vader heeft aangereden, namelijk X.(...) Z.(...). Dit stemt dan ook niet overeen met uw verklaring dat de daders van de aanrijding van uw vader niet geïdentificeerd werden en dat het vermoedelijk leden van de familie H.(...) waren. De attesten van de verzoeningsorganisatie Benda en van Gjin Marku zijn overigens allen gedateerd voor het ongeval dat uw vader had, hetgeen toch opmerkelijk is aangezien u deze aanrijding expliciet aanduidde als de reden voor jullie opsluiting en u verklaarde dat er voor het ongeval geen enkel concreet teken kwam van de familie H.(...) dat erop wees dat zij bloedwraak wilden nemen (CGVS, p. 13).

U verklaarde verder dat uw vader ontslag heeft genomen op zijn werk bij de politie omwille van het feit dat vader H.(...) op zijn sterfbed verklaard had dat er bloedwraak genomen moest worden (CGVS, p. 15). Hoewel u tegenstrijdig was over of dit na of voor het ongeval van uw vader plaatsvond, situeerde u het wel telkens in dezelfde periode als het ongeval (CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw vader vier of vijf jaar geleden gestopt was met werken (CGVS, p. 15). Uit het document dat u na het persoonlijk onderhoud overmaakte betreffende het ontslag van uw vader blijkt echter dat hij ontslag indiende op 21 april 2009, aldus vijf jaar voor het ongeval en negen jaar geleden. De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader ontslag diende te nemen omwille van een dreiging van bloedwraak (CGVS, p. 5, 15) wordt hierdoor dan ook ondermijnd.

Aan uw verklaring dat uw familie van naam veranderd is omwille van de vrees voor bloedwraak kan ten slotte ook geen geloof gehecht worden. Vooreerst kon u niet bij benadering zeggen hoe oud u was toen uw naam gewijzigd is. Bovendien legde u een beslissing van het parket neer betreffende de moord op A.(...) H.(...) daterend van 23 november 1959 waarin naar uw grootvader wordt verwezen met de naam 'H.(...) A.(...)', jullie huidige naam. Dat jullie vroeger de naam 'L.(...) droegen (CGVS, p. 19), heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt." (eigen onderlijning)

Verzoekers huidige argumentatie in het verzoekschrift dat de voorbije jaren voor hem zeer bewogen zijn geweest en dat hij maandenlang of misschien zelfs langer dan een jaar opgesloten heeft geleefd en in die periode alle notie van tijd heeft verloren, biedt, net als zijn betoog omtrent de zware depressieve toestand van zijn moeder die op de sfeer binnen het gezin thuis alsook op verzoek persoonlijk zou hebben gedrukt en een zware indruk heeft nagelaten, geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat verzoeker tijdens (een en) het(zelfde) persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal opeenvolgend verschillende incoherente en dermate tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent verschillende kernelementen in zijn relaas, zoals bijvoorbeeld omtrent de aanrijding van zijn vader die hij eerst in december 2013 en vervolgens dan weer jaren later in de zomer van 2016 situeerde.

Het verklaart of verschoont geenszins waarom verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, in het bijzonder wanneer hij geconfronteerd werd met de incoherenties in zijn verklaringen, meermaals en voortdurend zijn verklaringen drastisch wijzigde/aanpaste omtrent de aanleiding, de periode en de duur van zijn beweerd opsluiting -waarvan hij de aanvang in eerste instantie in december 2013, vervolgens het jaar nadien in 2014 en tot slot in 2016 situeerde-, alle fundamentele elementen met betrekking tot de kern van zijn relaas. Van verzoeker kon en mocht, ongeacht de door hem ingeroepen traumatische

ervaringen de afgelopen jaren, redelijkerwijze worden verwacht coherente, correcte en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent dergelijke kernelementen in zijn relaas.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekers argumentatie wijzigt bovendien niets aan de frappante vaststelling dat enkele van de door hem neergelegde documenten, zoals de brief van zijn vader (waarin over verzoekers opsluiting van enkele maanden wordt gesproken), het document van het parket omtrent de aanrijding van zijn vader op 25 november 2014 en voorts o.a. het stuk aangaande het ontslag van zijn vader op 21 april 2009, op drastische wijze afwijken van en geheel indruisen tegen verzoekers verklaringen hieromtrent. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante contradicties, ongerijmdheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.3.5. Dat het, zoals verzoeker thans herhaalt, in de periode rond 2014 een laatste wens was van de vader van A.H. om diens in 1959 door verzoekers grootvader vermoorde zoon A.H. te wreken, neemt niet weg dat blijkens verzoekers verklaringen zijn grootvader en hun familie meer dan 50 jaar geen enkel probleem met de familie H. hebben gekend en decennialang geen gebeurtenis of enige aanwijzing hebben ervaren waaruit zou blijken dat die familie bloedwraak zou willen nemen –verzoeker verklaarde dat voor zover hij wist zijn grootvader nooit opgesloten heeft geleefd-, waardoor het, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkte, erg opmerkelijk en weinig overtuigend, aannemelijk of geloofwaardig is dat zij dit plots sedert enkele jaren wel van plan zouden zijn. Door de commissaris-generaal wordt dienaangaande bovendien terecht gesteld dat verzoekers verklaring dat bloedwraak nemen ten tijde van het communistisch regime onmogelijk was, hier niets aan afdoet aangezien Albanië reeds sedert 1991 oftewel inmiddels al 28 jaar lang geen communistisch regime meer is.

3.3.6. De Raad acht het overigens weinig logisch of aannemelijk dat, gelet op de eventuele risico's voor verzoeker en teneinde hem hiervoor afdoende in te lichten en te behoeden, verzoekers familie verzoeker slechts beperkte basisinformatie zou hebben meegegeven over de oorsprong van het bloedwraakprobleem en de bedreigingen die zijn vader ontving. Het wijzigt bovendien niets aan en biedt geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker omtrent verschillende kernelementen van zijn verklaarde problemen waarvan hij wel iets wist veelvuldige en talrijke incoherente verklaringen aflegde. In het licht van die huidige verklaringen dat zijn familie hem met het oog hem te beschermen slechts beperkte informatie wou geven, is het overigens opmerkelijk dat verzoekers vader in het bijgebrachte schrijven nu wel meer en diepgaandere inhoudelijke informatie verstrekt omtrent de gepleegde moord, de familie H. en de beweerde bloedwraakdreiging. Overigens ontbeert het dit schrijven, zoals ook de commissaris-generaal terecht stelde, hoe dan ook aan objectieve bewijswaarde.

3.3.7. De verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing samen genomen, welke niet in een ander daglicht worden geplaatst, zetten, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling."

Verzoekende partij brengt geen concrete en overtuigende argumenten aan die hieraan afbreuk vermogen te doen of er een ander licht op werpen.

Zelfs al doelt verzoekende partij met haar betoog omtrent haar jonge leeftijd bij het ontstaan van de bloedwraak op haar jeugdige leeftijd in de periode dat de vader van de in 1959 vermoorde A.H. op diens sterfbed, een vijftal jaar geleden, zijn overige zonen zou hebben opgedragen om die moord op verzoekende partij haar familie te wreken, dan nog biedt verzoekende partij haar jonge leeftijd in de periode rond 2014 en later geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat zij omtrent verschillende kernelementen in haar relaas voortdurend en meermaals wijzigende en onderling

frappant tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde. Bovendien verklaart of rechtvaardigt het geenszins de vaststelling dat de door verzoekende partij neergelegde documenten op verschillende (essentiële) punten op drastische wijze afwijken van en geheel indruisen tegen de verklaringen die zij aflegde.

4.3. Bovendien, zelfs al wordt alsnog geloof gehecht aan de verklaarde vrees voor bloedwraak, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar hiervoor aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband in de beschikking van 9 juli 2019 wordt vastgesteld, met name:

“De commissaris-generaal stelt bovendien op goede grond vast dat zelfs al zou geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor bloedwraak in Albanië, quod non, hoe dan ook uit niets blijkt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen bij terugkeer zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij en/of zijn familie de beweerde problematiek in het kader van de bloedwraak nooit bij de Albanese politie hebben aangekaart, laat staan op officiële wijze hebben aangeklaagd. De huidige stelling in het verzoekschrift dat effectieve bescherming voor 2015 in de praktijk dode letter bleef, berust aldus niet op enige eigen concrete ervaring, laat staan meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Dat de Albanese autoriteiten verzoeker en/of diens familie met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus allerminst aangetoond.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Waar verzoekende partij ter zitting op zeer algemene wijze laat gelden dat zij in Albanië voor bloedwraak geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten aangezien de politie corrupt is, dient te worden benadrukt dat verzoekende partij voor haar verklaarde problemen in Albanië nooit hulp en/of bescherming heeft gezocht. Haar bewering dat de Albanese politie haar, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, niet zou kunnen of willen helpen, berust aldus niet op enige eigen concrete ervaring, laat staan een of meerdere ernstige pogingen om hulp en/of bescherming vanwege de in Albanië aanwezige autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden en maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zij voor haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillens zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen.

4.4. Verzoekende partij, die voorts bevestigt dat zij net 18 jaar is geworden en geen voogd meer heeft, doch nog wel contact heeft met haar familie in Albanië, gaat voor het overige niet in op en laat verder na daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 9 juli 2019 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS